

Sygn. akt I CSK 749/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa G. D. i G. R.

przeciwko W. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 sierpnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 12 stycznia 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza od pozwanego na rzecz powoda G. R. kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. - zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością - może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej przez pozwanego skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania (s. 4-10) oparty został na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie została jednak wykazana. Skarżący nie wskazał bowiem przyczyny, dla której zachodzi potrzeba dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni przepisów art. 560 § 1 k.c. i art. 579 k.c., ani - też poza gołosłownymi stwierdzeniami - nie wyjaśnił, na czym polega ewentualna rozbieżność w orzecznictwie sądów co do wykładni obu powyższych przepisów w brzmieniu znajdującym zastosowanie w tej sprawie. Oba powołane w uzasadnieniu wniosku orzeczenia Sądu Najwyższego z 2002 r. nie dowodzą istnienia poważnych wątpliwości ani rozbieżności w judykaturze co do wykładni obu wskazanych wyżej przepisów.

W tym stanie rzeczy należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i art. 99 k.p.c. oraz na podstawie § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2013, poz. 490), znajdującego zastosowania w sprawie na podstawie § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804).

jw